

05-10-2018

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

**"মৰমৰ সন্তানসকল - পঢ়া কেতিয়াও খতি নকৰিবা, পঢ়াৰ প্ৰতি ৰাপ তেতিয়াহে আহিব যেতিয়া পঢ়াওতা পিতাৰ প্ৰতি
অটুট নিশ্চয় হ'ব, নিশ্চয় বুদ্ধিৰ সন্তানেহে সেৱা কৰিব পাৰে"**

*প্ৰশ্ন :- বাপদাদা সন্তানসকলৰ কোনটো কথা শুনি বহুত আনন্দিত হয়?

*উত্তৰ :- যেতিয়া সন্তানসকলে সেৱাৰ খবৰ জনাই পত্ৰ লিখে - বাবা, আজি মই অমুকক বুজালো, তেওঁক দুজন পিতাৰ পৰিচয় দিলো.... এনেকুৱা এনেকুৱা সেৱা কৰিলো। তেতিয়া বাবাই সেই পত্ৰবোৰ পঢ়ি বহুত আনন্দিত হয়। স্নেহ-স্মৰণ যুক্ত বা কুশল মংগলৰ পত্ৰ লিখিলে বাবাৰ পেট নভৰে। বাবাই নিজৰ সহায়কাৰী সন্তানসকলক দেখি আনন্দিত হয়, সেয়েহে সেৱা কৰি পত্ৰ লিখিব লাগে।

*গীত :- আহা মাঁ আমি যাওঁগৈ..... (চলে চলো মাঁ.....)

ওঁম্ শান্তি। সন্তানসকলে জানে যে কাঁইটৰ পৰা ফুলৰ দুনিয়ালৈ যাব লাগে। সত্যযুগী দুনিয়াক দৈৱী ফুল বুলিয়ে কোৱা হ'ব। কলিযুগত মনুষ্য কাঁইটৰ নিচিনা। ইজনে সিজনক বিৰক্ত কৰে, দুখ দি থাকে। তোমালোক সন্তানসকল এতিয়া আনন্দিত হোৱা, ব'লা এতিয়া আমি আমাৰ সেই দৈৱী ফুলৰ সুখধামলৈ যাওঁ। যোৱাৰ ৰহস্যও বুজিব লাগে। যেতিয়া ভালকৈ পঢ়িবা তেতিয়াহে যাব পাৰিবা। প্ৰথমতে নিশ্চয় হ'ব লাগে - পঢ়াওতা কোন? এইবিলাক কথা কোনো বেদ-শাস্ত্ৰ আদিত লিখা হোৱা নাই। যদিও গীতাত ৰাজযোগৰ বিষয়ে লিখা আছে, ৰাজ্য প্ৰাপ্তিৰ বাবেই পঢ়াৰ প্ৰয়োজন তেন্তে নিশ্চয় ৰাজ্য সত্যযুগতহে দিব। প্ৰথমে পঢ়োৱাজনৰ প্ৰতি নিশ্চয় হোৱা উচিত। এয়াতো কোনো সাধু, সন্ত, মনুষ্যটো নহয়। এয়াটো হৈছে নিৰাকাৰ। সকলো আত্মাৰে পিতা হয় - পৰমপিতা পৰমাত্মা। যিসকলৰ কল্পৰ আগতে নিশ্চয় হৈছিল তেওঁলোকৰেই হ'ব। তোমালোকে দেখিছা ফুলৰ দুনিয়া স্বৰ্গলৈ যোৱাৰ ক্ষেত্ৰত সকলোৰে পুৰুষাৰ্থ নিজা নিজা। প্ৰথমে যেতিয়া নিশ্চয় হ'ব তেতিয়া তৎক্ষণাত পঢ়াত লাগি যাব। শাস্ত্ৰত কৃষ্ণ ভগৱানুবাচ বুলি লিখি দিছে - আকৌ তাৰ লগতে লিখি দিছে - ৰুদ্ৰ জ্ঞান যজ্ঞ। এতিয়া এয়াটো জ্ঞানৰ কথা হৈ গ'ল। মনুষ্যই আকৌ কৃষ্ণক কাঠৰ মুৰুলী দি দিছে। গায়নো আছে নহয় যে - তোমাৰ মুৰুলীত খোদাৰ যাদু আছে। এতিয়া কাঠৰ মুৰুলীততো খোদাৰ যাদু থাকিব নোৱাৰে। সেই মুৰুলীতো মুখেৰে বজাব পাৰি। কৃষ্ণৰ শৈশৱ কালহে দেখুৱায়, পৰস্পৰ খেল-ধেমালী কৰি থাকে। এইবোৰ অতিকৈ বুজিবলগীয়া কথা। এয়াতো সন্তানসকলে বুজি পাইছে যে এয়া হৈছে ৰাজযোগ অৰ্থাৎ ৰাজ্য প্ৰাপ্তিৰ বাবে পঢ়াওতাজনৰ লগত যোগ। তেওঁ সন্মুখত আহি পঢ়ায়। ইয়াত কাঠৰ মুৰুলীৰ কোনো কথা নাই। এই কথাবিলাক অগতানুগতিক। এই কথা কোনেও নাজানে যে স্বয়ং নিৰাকাৰ ভগৱান আহি পঢ়ায়। কৃষ্ণৰ ক্ষেত্ৰতো কয় তেওঁৰ মুৰুলীত খোদাৰ যাদু আছে। গতিকে খোদাটো বেলেগ হৈ গ'ল নহয় জানো। কৃষ্ণক খোদা বুলি কোৱা নহ'ব। খোদাটো খোদাই হয়, তেওঁকেই যাদুকৰ বুলি কয়। যাদুকৰ স্বয়ং আহি যাদুকৰী দেখুৱায়, সাক্ষাৎকাৰ কৰায়। তথাপি উচ্চ পদ প্ৰাপ্ত কৰিবৰ বাবে পঢ়ায়। মীৰাইও বৈকুণ্ঠ দেখিছিল আৰু নৃত্য কৰিছিল, কিন্তু ৰাজযোগ শিকা নাছিল। ৰাজযোগৰ কথা কোনো শাস্ত্ৰতে নাই। মীৰাক পঢ়াওতাতো কোনো নাছিল। মীৰাৰ নামো ভক্তমালাত আছে। এয়া হৈছে জ্ঞান মালা। ৰাতি-দিনৰ পাৰ্থক্য আছে। তোমালোকে বুজি পাইছা - আমি যিমানে জ্ঞান আহৰণ কৰিম সিমানে উচ্চ হ'ম। যথাযথ ভক্ত মালাও আছে, তাতো ক্ৰমানুসৰি আছে। তেওঁলোকৰ নামতো প্ৰসিদ্ধ। এই জ্ঞান কাৰোৱেই নাই।

গতিকে বুজাব লাগে – এই জ্ঞান দিওতাজন হৈছে সেই সৰ্বময় কৰ্তা পিতা যাৰ কাৰণে কোৱা হয় ব্ৰহ্মা মুখ কমলৰ দ্বাৰা ব্ৰাহ্মণ ৰচনা কৰি তেওঁলোকক সকলো বেদ-শাস্ত্ৰৰ সাৰ শুনায়। শিৱবাবাকতো শাস্ত্ৰ দিব নোৱাৰে কাৰণ তেওঁতো নিৰাকাৰ হয়। সেয়েহে ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা বুজায়। এইটো উপাই ৰচা হৈছে। কিন্তু এই সকলোবোৰ কথা বুজাওতা সেই এজনেই। দেখুৱাও হয় ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা সাৰ শুনায় গতিকে নিশ্চয় বুজাওতাজন অন্য কোনোবা হ'ব। এতিয়া তোমালোকে বাস্তৱত দেখিছা যে শিৱবাবা যি জ্ঞানৰ সাগৰ হয়, আমাৰ পিতাও হয়, তেওঁ সন্মুখত বহি আছে। ভাৰততে আহে আৰু নিশ্চয় কাৰোবাৰ শৰীৰত আহে। এয়া ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰ। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰো প্ৰয়োজন আছে। যথাযথ প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰাহে পিতা আহি ব্ৰাহ্মণ ধৰ্ম ৰচনা কৰে। ধৰ্ম কেনেকৈ ৰচা হয়? সেয়া তোমালোকে জানা। তোমালোক প্ৰেক্টিকেলত ব্ৰহ্মাৰ সন্তান হোৱা। তোমালোকে কোৱা - আমি ব্ৰাহ্মণ-ব্ৰাহ্মণী হওঁ। পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছে। অনুগামীয়েতো (ফ'ল'ৱাৰচ) কেতিয়াও উত্তৰাধিকাৰ ল'ব নোৱাৰে। সন্তানেহে পিতাকৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লয়। তোমালোক আহি বেহদৰ (অসীমৰ) সন্তান হৈছা। যীশুখ্ৰীষ্টৰ অনুগামী বুলি কোৱা হ'ব, সন্তান বুলি কোৱা নহয়। বুদ্ধৰ, গুৰুনানকৰো অনুগামী বুলিয়ে কোৱা হ'ব, সন্তান নহয়। ইয়াত তোমালোক হৈছা সন্তান। প্ৰজাপিতা তেওঁ পিতা হৈ গ'ল আৰু শিৱবাবাও পিতা হৈ গ'ল। তেওঁ হৈছে নিৰাকাৰ, এওঁ সাকাৰজন হৈছে বেলেগ। এই সাকাৰৰ দ্বাৰাই শিৱবাবাই সন্তানসকলক ৰচনা কৰিছে। এতিয়া তোমালোকৰ মাজতো কিছুমানৰ দৃঢ় নিশ্চয় আছে, কিছুমানৰ আকৌ নাই। লটাৰি বহুত ডাঙৰ।

তোমালোকে নিজৰ শৰীৰ নিৰ্বাহৰ অৰ্থে কৰ্মও কৰিব লাগে আকৌ এই জ্ঞানো আহৰণ কৰিব লাগে। সেই পঢ়াত বহুত মেহনত কৰিবলগীয়া হয়। ইয়াতো পিতাই কয় এঘণ্টা, আধা ঘণ্টা নিশ্চয় পঢ়িবা। অচ্ছা, কোনো কাৰণত নিতৌ পঢ়িব নোৱাৰিলে প্ৰথমে 7 দিন পঢ়ি মুৰুলীৰ আধাৰত চলিব পাৰা। লক্ষ্যত স্থিত হৈ গ'লা, বাকী ডাল, ঠাল-ঠেঙুলি, পাত আদিক বুজিব লাগে, সেই সকলোবোৰো চক্ৰত আহি যায়। তোমালোকক 84 জন্মৰ ৰহস্যও বুজোৱা হৈছে। বৃক্ষত বিস্তৃত ৰূপত আছে, চক্ৰত সাৰ ৰূপত আছে। বুজোৱাও হৈছে এয়া বৈচিত্ৰৰ মনুষ্য সৃষ্টিৰ ধৰ্ম। প্ৰথমতে এটা ধৰ্ম থাকে পাছত বৃদ্ধি হয়। বৃক্ষও দেখুওৱা হৈছে - কেনেকৈ আধাৰ উথিত হয়। কিমান সহজ ৰহস্য! ড্ৰামা আৰু বৃক্ষক বুজিব লাগে, বুদ্ধিত ধাৰণা কৰিব লাগে আৰু আনক বুজাব লাগে। দুজন পিতাৰ ওপৰত নিশ্চয় বুজাব লাগে। বেহদৰ পিতাৰ পৰা স্বৰাজ্য পোৱা যায় সেয়েহে ৰাজযোগ নিশ্চয় শিকিব লাগে। পৰমপিতা পৰমাত্মায়েই স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰে, যাক কৃষ্ণপুৰী বুলিও কোৱা হয়। কংসপুৰীত কৃষ্ণপুৰীতো স্থাপন হ'ব নোৱাৰে, সেইবাবেই সংগম যুগ। তোমালোক সন্তানসকলৰ কাৰণে এয়া সংগমযুগ বাকীসকলৰ কাৰণে কলিযুগ। তোমালোকেই সংগমৰ পৰা আকৌ সত্যযুগলৈ যাবা, এইটো নিশ্চয় থকা উচিত। এতিয়া আমি সংগমত আছো। সংগমযুগ স্মৃতিত থাকিলে সত্য যুগো স্মৃতিলৈ আহিব আৰু সত্য যুগৰ স্থাপনা কৰোতাজনো স্মৃতিত থাকিব। কিন্তু মুহূৰ্তে মুহূৰ্তে পাহৰি যায়। তোমালোকে বুজি পোৱা এতিয়া আমি সংগমত আছো। বেহদৰ পিতা আহেই কল্পৰ সংগম যুগত। গীতাত ভুল কৰি দিছে। গীতাৰ লগত সম্বন্ধ থকা কেৱল ভাগৱত মহাভাৰত আদিহে আছে।

পিতাই বুজায় - তোমালোক সকলোৱে হৈছা সীতা, মই ৰাম হওঁ। তোমালোক ৰাৱণ ৰাজ্য ৰূপী লক্ষ্মাত আছা, সেই লক্ষ্মা নহয়। এনেকুৱা নহয় যে তাত ৰাৱণ ৰাজ্য আছিল। সত্য যুগত লক্ষ্মা আদি নাথাকে। তাত (শ্ৰীলংকা) বৌদ্ধ ধৰ্ম আছিল। এতিয়া বৌদ্ধ ধৰ্মৰ বহুত বিস্তাৰিত হৈছে। এতিয়া এয়াতো সন্তানসকলক বুজোৱা হৈছে যে ভাৰত প্ৰথমে একেবাৰে পৱিত্ৰ আছিল, সুখ-শান্তি আছিল, এটাই দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম আছিল। প্ৰথমতে এইটো নিশ্চয় দৃঢ় হ'ব লাগে যে এয়া আমাৰ বেহদৰ পিতা, তেওঁৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'ব লাগে, পুৰুষাৰ্থ কৰিবলৈ কেতিয়াও এৰি দিব নালাগে। নিশ্চয়

নহ'লে পুৰুষাৰ্থ কেনেকৈ কৰিব? পিতাই পঢ়ায়, তেওঁৰ পৰা স্বৰ্গৰ, সৰ্বদা সুখৰ উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্ত কৰি আছে, এইটো নিশ্চিত। স্কুললৈ নিশ্চয় নোহোৱাকৈ অথবা লক্ষ্য-উদ্দেশ্য নোহোৱাকৈ জানো যায়! তাত বিষয় বহুত থাকে, মাৰ্জিন থাকে (বিষয় বাচি লোৱাৰ সুযোগ থাকে)। ইয়াত এটাই বিষয়। এটা বিষয়ৰ আধাৰতে কিমান ডাঙৰ ৰাজধানী স্থাপনা হৈ যায়। যিয়ে নপঢ়ে তেওঁলোকে পঢ়াসকলৰ আগত গৈ মূৰ দোৱাব। প্ৰজাৰ ক্ষেত্ৰতো যি ভাল প্ৰজা হ'ব তেওঁলোকৰ আগত কম পদ পোৱা প্ৰজাই মূৰ দোৱাব। প্ৰজাৰ মাজতো ক্ৰমাংক অনুসৰি হ'ব। কোনোবা দুখীয়া, কোনোবা চহকী, ইজনৰ লগত সিজন নিমিলে। কেনেকুৱা এই ড্ৰামা! সকলো মনুষ্যৰ চৰিত্ৰ ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে ভূমিকা পালন কৰিবৰ কাৰণে। কিমান গুঢ় কথা যিবিলাক ধাৰণ কৰি যথার্থ ৰীতিৰে বুজাব লাগে। সকলোৱেতো বুজাব নোৱাৰে। কিমান ভাল কথা বুজায়। নিশ্চয়তে বিজয় সমাহিত হৈ আছে। নিশ্চয় হ'লেহে পঢ়িব। কিছুমানেতো সংশয় বুদ্ধি হৈ পঢ়া ত্যাগ কৰে। মায়া ইমান ওস্তাদ যে তৎক্ষণাত ধুমুহাৰ সৃষ্টি কৰি সংশয়ত পেলাই দিয়ে। সংশয় বুদ্ধিয়ে বিনাশ মাতি আনে। আৰোহণ কৰিলে বৈকুণ্ঠ ৰস পোৱা যায়, অধঃপতিত হ'লে চুৰুমে হৈ যায়। পাৰ্থক্যতো বহুত। অধঃপতিত হ'লে একেবাৰে চণ্ডাল, আৰোহণ কৰিলে একেবাৰে বাদশ্বাহ। সকলো পঢ়াৰ ওপৰতে নিৰ্ভৰ কৰে। আগতে শুনিছিলো জানো নিৰাকাৰ শিক্ষক কেনেকুৱা হয়!। এতিয়া শিৱবাবাৰ দ্বাৰা তোমালোকে শুন। তোমালোকৰ নিশ্চয় হৈছে - মই তোমালোকৰ পিতা হওঁ, পতিত-পাৱনো হওঁ, সম্পূৰ্ণ জ্ঞানী বুলিও কোৱা। জ্ঞানৰ আধাৰত চক্ৰৱৰ্তী ৰজা হ'ব লাগে, এইটো নিশ্চয় হোৱা উচিত। নিশ্চয়তে মায়াই বিশ্বৰ সৃষ্টি কৰে। শত্ৰু সন্মুখত আছে। তোমালোকে জানা যে মায়া আমাৰ শত্ৰু হয়, মুহূৰ্তে মুহূৰ্তে প্ৰবঞ্চনা কৰে, পঢ়াত সংশয় আনি দিয়ে। সংশয়ত আহি বহুত সন্তানে পঢ়া এৰি দিয়ে। পঢ়া ত্যাগ কৰিলে মানে পিতা, শিক্ষক সংগ্ৰহকো ত্যাগ কৰিলে। সেই গুৰুসকল সলনি হৈ থাকে। অনেক গুৰুৰ শৰণ লয়। এয়াটো এজনেই সংগ্ৰহ। তেওঁ নিজৰ মহিমা নকৰে। পিতাই নিজৰ পৰিচয় দিয়ে। ভক্তসকলে গায় - শিৱায়ে নমঃ, তুমি মাতা পিতা..... কিন্তু একোৱে নাজানে, কেৱল কৈ থাকে, পূজা কৰি থাকে। তোমালোকে এতিয়া জানিছা শিৱ কোন হয়? শিৱৰ পিছতে আহে ব্ৰহ্মা-সৰস্বতী, লক্ষ্মী-নাৰায়ণ পিছত আহে। প্ৰথমতে শিৱ বাবা, তাৰ পিছত ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰ। পিতাই কয় - মই প্ৰথমতে ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰো, তেওঁক প্ৰথমে ৰচনা কৰো। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা স্থাপনা, আকৌ ব্ৰহ্মাই বিষ্ণু হৈ পালন কৰে। এই সকলো কথা টুকি ৰাখিব লাগে। তাৰ পিছত কাৰোবাক বুজাবলৈ চেষ্টা কৰিব লাগে। কিছুমানেতো বহুত ভালকৈ বুজায়। পিতাৰতো কথাই বেলেগ। কেতিয়াবা শিৱবাবাই বুজায়, কেতিয়াবা এৰোঁ (ব্ৰহ্মা) বুজায়। তোমালোকে সদায় বুজিবা - শিৱবাবাই বুজায়। শিৱবাবাক স্মৰণ কৰিলে বিকৰ্ম বিনাশ হয়। তোমালোকে বুজি লোৱা - শিৱবাবাই এওঁৰ দ্বাৰা নতুন নতুন কথা শুনায়, বহুত যুক্তিৰে বুজায়। গতিকে সন্তানসকলে বুজিবও লাগে। প্ৰথমতে নিশ্চয় হ'ব লাগে। 7 দিনতো ভাল ৰং লাগি যাব পাৰে। কিন্তু মায়াও বহুত তীখৰ। প্ৰথমতে নিশ্চয় হ'ব লাগে যে আমাৰ পিতা পৰমপিতা পৰমাত্মা স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা হয়, গতিকে নিশ্চয় তেৱেঁই ৰাজযোগ শিকাব। কৃষ্ণই শিকাব নোৱাৰে। তেওঁৰ আগমনেই হয় সত্যযুগত। স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা হৈছে শিৱবাবা। যদি কোনোবাই কয় কৃষ্ণৰ শৰীৰত আহে কিন্তু কৃষ্ণটো সেই ৰূপত আহিব নোৱাৰে। তেওঁ সত্যযুগতহে আহে। বাবাই কাৰোবাৰ গৰ্ভততো জন্ম নলয়। এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি এওঁৰো পৰিচয় দিয়ে যে এওঁৰ নাম ব্ৰহ্মা মই কিয় ৰাখিলো? এৱেঁই আৰম্ভণিৰ পৰা অন্তলৈকে ভূমিকা পালন কৰে। তোমালোকৰো বহুত ভাল ভাল নাম ৰাখিছিলো। কিমান যে সন্তানৰ নাম আহিছিল। আশ্চৰ্যজনক নহয়নে, তৎক্ষণাত দুশ-আঢ়ৈশ নাম আহি গৈছিল। ইমানবিলাক নাম ইয়াৰ ব্ৰাহ্মণসকলে দিব নোৱাৰে। সন্দেহীয়ে (বাৰ্তা বাহকে) তৎক্ষণাত নাম লৈ আহিছিল। বেহদৰ পিতাই নাম ৰাখিছিল। আশ্চৰ্যজনক কথা। আশ্চৰ্যজনক পিতা আশ্চৰ্যজনক লক্ষ্য-উদ্দেশ্য।

তোমালোকেই ৰজাৰো ৰজা হ'বগৈ। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ চিত্ৰ অতি স্পষ্ট। ওপৰত ত্ৰিমূৰ্তিৰ চিত্ৰ একেবাৰে নিখুঁত। ৪৪ জন্মও নিশ্চয় ল'ব লাগিব। কলিযুগৰ অন্তত পতিত, সত্যযুগৰ আদিত পৱিত্ৰ। সন্তানসকলে সেৱাৰ প্ৰমাণ দিব লাগে - বাবা ময়ো এয়া সৰু সৰু প্ৰচাৰ পত্ৰিকা চপাইছো। ওপৰত শিৱ, ত্ৰিমূৰ্তি আৰু দুজন পিতাৰ পৰিচয় থাকিব লাগে। এইটো পইণ্ট (বিষয়; দফা) নিশ্চয় থাকিব লাগে। এনেকুৱা প্ৰচাৰ পত্ৰিকা চপা কৰি খুউব সেৱা কৰি বাতৰি দিব লাগে, তেতিয়াহে পিতাৰ অন্তৰত অধিষ্ঠিত হ'ব। কেৱল কুশল-মঙ্গলৰ চিঠি লিখিব নালাগে, সেৱা কৰি সেৱাৰ বাতৰি দিব লাগে যে বাবা এইটো-এইটো সেৱা কৰিলো। কেৱল স্নেহ-স্মৰণ জনাই চিঠি লিখিলে বাবাৰ পেট কি ভৰিব! আজি অমুকক বুজালো, আজি পতিৰ সেৱা কৰিলো, বহুত ভাল পালে আনন্দিত হ'ল, এনেকুৱা সেৱাৰ বাতৰি বাবালৈ লিখিব লাগে। দুজন পিতাৰ বিষয়তো হৈছে মুখ্য। বেহদৰ পিতা হৈছেই স্বৰ্গৰ ৰাজ্য-ভাগ্য দিওঁতা। তোমালোক কিমান মিঠা-মিঠা সন্তান হোৱা। পিতাই বুজায় - এয়া সকলো তোলনীয়া সন্তান। ইমান বিলাক সন্তানটো ধৰ্ম-সন্তানহে হ'ব পাৰে। তেওঁলোক ধৰ্মৰ অনুগামী হয়। ইয়াত তোমালোক হৈছা সন্তান, পিতাইও এনেকুৱা সন্তানসকলক দেখি সন্তোষ পায়। এই সকলোবিলাক মোৰ সন্তান। এতিয়া অন্তিমৰ ভূমিকা পালন কৰি আছে। স্বৰ্গৰ স্থাপনাত সহায় কৰিবলৈ মোৰ সংগী হৈছে। এয়া হৈছে ৰুদ্ৰ শিৱবাবাৰ "ৰাজস্ব অশ্বমেধ জ্ঞান যজ্ঞ"। শিৱবাবাই স্বৰ্গৰ স্থাপনা কেনেকৈ কৰে? প্ৰথমতে ব্ৰহ্মা আৰু ব্ৰাহ্মণসকলৰ দ্বাৰা "ৰুদ্ৰ জ্ঞান যজ্ঞ" ৰচে যাৰ দ্বাৰা স্বৰ্গৰ স্থাপনা হয়। সেয়েহে ব্ৰাহ্মণসকলেই নিশ্চয় যজ্ঞ চম্ভালিব লাগিব। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্লৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

- (1) নিশ্চয় বুদ্ধিৰ হৈ পঢ়িব লাগে। কেতিয়াও কোনো কথাত সংশয় আনিব নালাগে। নিশ্চয়তে বিজয় সমাহিত হৈ আছে।
- (2) পিতাৰ সংগী হৈ স্বৰ্গৰ স্থাপনাত পুৰা সহায়কাৰী হ'ব লাগে। যজ্ঞৰ চম্ভাল কৰোঁতা দৃঢ় ব্ৰাহ্মণ হ'ব লাগে।

*বৰদান:- অহা আৰু যোৱাৰ অভ্যাসৰ দ্বাৰা বন্ধনমুক্ত হওঁতা উপৰাম, নিৰ্লিপ্ত হোৱা

গোটেই পঢ়া অথবা জ্ঞানৰ সাৰ হৈছে - অহা আৰু যোৱা। বুদ্ধিত ঘৰলৈ যোৱাৰ আৰু ৰাজ্যলৈ অহাৰ আনন্দ আছে। কিন্তু আনন্দত তেৱেঁই যাব যাৰ সদায় অহা আৰু যোৱাৰ অভ্যাস থাকিব। যেতিয়াই বিচৰা তেতিয়াই অশৰীৰী স্থিতিত স্থিত হৈ যোৱা আৰু যেতিয়াই বিচৰা তেতিয়াই কৰ্মাতীত হৈ যোৱা - এইটো অভ্যাস অতি দৃঢ় হ'ব লাগে। ইয়াৰ বাবে কোনো বন্ধনে যাতে নিজৰ ফালে আকৰ্ষণ নকৰে। বন্ধনেই আত্মাক আটিল কৰি দিয়ে আৰু আটিল বস্ত্ৰ খুলিবলৈ জটিল হয় সেয়েহে সদায় উপৰাম, নিৰ্লিপ্ত হৈ থকাৰ পাঠ দৃঢ় কৰা।

*প্ৰোগান:- সুখৰ জমাৰে সম্পন্ন হৈ থাকা তেতিয়া তোমালোকৰ প্ৰতিটো খোজৰ দ্বাৰা সকলোৰে সুখৰ অনুভূতি হৈ থাকিব।

!!ওঁম্ শান্তি!!

***